

Kiss Anna
(1939, Gyula) költő,
Budapesten él, Kossuth-
díjas, A Nemzet Művésze

Kiss Anna

Egyik utolsó alkonyon

Emlékezni magunkra,
ősborókásra a homokon,
ördögcérnára, loncra, tolvaj egérke
útjaira, macskabajuszra,
tányérjára, búboci világra,
ménesére, gyapjúnyírásra.
Vitéz fehér büsztjére
Honnan örködik, s felverik a
szőke füvet halvány, őszi kikericsek.

Dinnyeföldre, hol egybeér
három kis folyó, szilva-kékre,
szőlő-sötétre, vasárnap lengő
abroszára, délutáni álmokra
aratáskor a vadalmafa alatt,
az egyszerű világ
szorgalmára, dús létére,

pénz gögjére, törleszkedésre,

sötét erőszakára.

A rongybabák helyén kacat,
nyerészkedők vedd-meg-dobd-el
világa, üres beszéd, roncstemetők,
felégett erdők, földsebek,
visszafordított vizek, míg a só,
üres meder porával lassan öl,
temet a lángoló szél.

Nézz szét világodon, Uram,
nézz szét Föld-kerteden, ha
átlátsz fojtó felhőin, min
semmi nem hatol át.
Üresség, hó – mi volt a terved?

CSONTOK, KÖVEK A SZÉLBEN

Egyik utolsó alkonyon még egymásra vadászik, egymás húsától öklend, ki megmaradt. Hagyná véres kövét fűszálért, medrek saráért – az alkony lángjában sírva fakad, s ti világ átkait!, átkozva Őt, ki nem tesz kivételt! A Föld makacs tengelye, sem az ég lángja! Pernyévé égett pénzetek száll a szörnyű ész sivatagéra. Látta vége nincs bálotok, látta világ bolondjait küldeni táncba, mikor szörnyűvé lett.

Látta felemás voltotok.

Félelme nőt hajszol a tüskéken túlra, elmaradnak, kik rá vadásznak, feladják. Az időtlen, lenyúzott fának vetve hátat. A látvány véres alkony, madarak esnek az égből, hitvány falat. Tüskéken túl a hegy rejtett szája, két gyermek, végre hús, zsenge hús! Emeli kövét – s megbánja. Hagyja üres emlőjén vigasztalódní őket, ülnek benn a sötétben, míg a csönd s a Nap fojtó ködön ül.

Ő, ki veséig lát, Ő, érti ezt, megenyhül, mormol valami légyen-t, s víz sustorog a hegy vak üregében, leválnak a falára rajzolt képek, halványuló halaké, szellemeké. Csontok elevenülnek, ijedt bocsot, nyulat fog a túske,

felzúgnak erdők, vizek.

A fojtó ködön át a Hold halvány ezüstje. Tűnik nagy esőkben. Élet fakad, növekszik lenn a földben, időtlen lenyúzott fán égre kagylóhéjak zörögnek, csontok, kövek a szélben elgörögnek. Halas, vén történet folytatódik a falon, hogy: egyik utolsó alkonyon még egymásra vadászik, egymás húsától öklend, ki megmaradt... hagyná véres kövét fűszálért, medrek saráért... az alkony lángjában sírva fakad... félelem nőt hajszol a tüskéken túlra, hogy rejtett szája, két gyerek... hegy vak üregében sustorgó vizek, halványuló képei, halaké, föld-, víz-szellemeké faláról leválnak... csontok, kövek a szélben elgörögnek... rés nyílt a fojtó ködön át... a ginkó örök lombja feléled, fázik, leveleiről pereg az eső...

HOLLÓ A CSÖRFENŐKÖVÖN

Nem hagy nyugodni.